

[Jensen (Broby).]

nogen Grund til at fortsætte i dette nye Aar. Derfor stiller vi vore Forslag fra Venstres Side. Jeg vil altsaa anbefale ærede Medlemmer at stemme baade for Ændringsforslaget under Nr. 231 og for Ændringsforslag Nr. 230, som er stillet af Venstre.

Vanggaard: I Anledning af de Ændringsforslag, som er stillet angaaende det kongelige Teater, vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger. Naar vi atter staar ved et Vendepunkt i Teatrets Historie, kan jeg ikke lade være med at fremsætte en Beklagelse af, at den Ordning med Dobbeltscenen, som det kongelige Teater og dets Venner i mangfoldige Aar havde set hen til som den Løsning, der skulde kunne afgive det virkelige Grundlag for Teatrets Drift, baade kunstnerisk og økonomisk, den staar vi nu i Dag ved Begravelsen af. Naar vi, som ikke er særlig sagkyndige, umiddelbart blev grebet af Ønsket om at fremme den Ordning, laa det i, at de Argumenter, man fremførte, lød saare plausible. Man kunde bedre udnytte de tre Kunstarter, der gik og ligesom traadte hinanden paa Tæerne paa den ene Scene; Kunstnerne blev for lidt brugt og fik ikke den fornødne kunstneriske Udfoldelse, fordi der var for lidt Repertoire til dem. Det lød alt sammen saare troværdigt. Endvidere skulde Maskinfolk, Statister og Koret kunne udnyttes mere økonomisk paa to Scener end paa een. Det var det, man havde sagt i mange Aar, og som vi troede paa. Naar vi nu fik denne Ordning, forekommer det mig, at der fra Teatrets Ledelses Side burde have været sat det yderste ind paa at holde den Stilling, man havde vundet efter saa mange Aars Kamp. Og saa er det gaaet saa slet og saa sørgeligt som muligt, og deri er Ledelsen langt fra helt uden Skyld. Der blev straks ført en Kampagne mod Bygningen, som af et enkelt Blad blev benævnt „Stærekassen“. Det fængede hurtigt i hele Pressen og blev en staaende Benævnelse for den nye Scene, Radiofonibygningen, og man vidste ikke det onde, man kunde sige om denne Stærekasse kunstnerisk set. Nu kommer senere det kongelige Akademi for de skønne Kunster og præmierer denne Stærekasse som et af Landets flotteste og mest monumentale Bygningsværker, og hele den Presse, som altid plejer med dyb Respekt at rette sig efter det, som fremkommer fra Akademiet, vilde sikkert ikke have fremsat sin Kritik eller skabt dette Øgenavn „Stærekassen“, hvis Akademiet i Tide havde givet denne Præmie for dette fremragende By-

gningsværk. Men det er selve Bygningsværket, som jeg mener, man ikke bør spotte, for der kan være meget at sige om det kongelige Akademi, men Arkitektskolen, som væsentlig maa have staaet for denne Præmiering, er ikke helt forføjlet, og derfor tillægger jeg denne Præmiering nogen Værdi, selv om jeg i mange Henseender nærer en betydelig Despekt for Kunstakademiets Ledelse.

Den kunstneriske Udsmykning derimod, mener jeg, har været saare uheldig. Det er alligevel saadan, at det første Indtryk, man faar, naar man træder ind i det, der skulde være et Kunstens Tempel, skulde være egnet til at stemme Sindet til det, man gaar ind til og bringe en i den rette og gode Stemning. Men det første, man møder, naar man træder op ad Trappen, er denne rædselsfulde saakaldte „Radiogud“. Mens ellers, maa jeg sige, Billedhuggerkunsten her i Landet dog ikke har frembragt meget helt slet, er det lykkedes at finde noget af det sletteste at stille op som det første Indtryk, man faar, naar man gaar op til den nye Scene.

Endelig er der Malerkunsten. Man maa aabenbart have muntret sig, som man vilde. Det, der mest falder i Øjnene, er et Billede af Ibsen, der i udspilet Diplomattrakke forsvinder ud i Rummet som en Montgolfierballon. Man har muntret sig fuldkommen frit, og der har ikke været givet noget Direktiv fra Teatrets Side. Ellers var det muligt, at man havde fundet paa at afbilde andre dramatiske Forfattere, f. Eks. nogle danske. Da vi herinde løftede vor Røst mod den smagløse Udsmykning af Teatret, fik vi kun grove Ord til Gengæld, og der fortsattes i dette Spor, hvad Malerkunsten angik og den slette Ledelse fra Akademiet. Da Lederen opnaaede et vist Antal Aar, gik der en Hyldestartikel til ham gennem hele Pressen, ogsaa den borgerlige Presse, ogsaa Venstres Presse, saa det er altsaa haabløst at naa noget dér.

Men jeg vil gerne sige om selve den kunstneriske Udvikling, at det forekommer mig, at Teatret i høj Grad har forsømt sin Opgave, og navnlig har man tilsidesat det nationale Repertoire. Betydelige kunstneriske Værker, som er indleveret, ja, som er antaget af Teatret, er ikke kommet frem. Jeg vil f. Eks. nævne Axel Juels: „Knud Lavard“, som var antaget af Teatret, ganske vist af den forrige Direktør. Man maatte jo forvente, at det saa vilde blive opført paa Teatret, men det blev ikke Tilfældet. Det blev opført paa Scenen i Odense, hvor det gjorde betydelig Lykke, og saa skulde